

INAUGURACIÓ DEL CURS UPC 2019-2020

Auditori de l'edifici Vèrtex, Campus Nord, Barcelona, 4 d'octubre de 2019

Ramon Carbonell, president del Consell Social de la UPC

Secretari, rector, autoritats, membres de la comunitat universitària, representants d'empreses i institucions.

Thank you very much Mrs. Felt for your wise words. We'll keep them very close to our hearts and to our minds so we can use those concepts for a better future of which we are all responsible!

Gràcies Perico, m'ha agradat veure't reconciliat amb la UPC.

Gràcies secretària general pel recull que ens has presentat de l'activitat de la UPC del 2018.

Felicitations als guardonats durant el 2018 i als que heu rebut algun premi dels organitzats per la UPC. És un reconeixement merescut a l'excel·lent feina que esteu duent a terme.

Malgrat que tenim escoles centenàries, som a un any del 50è aniversari de la Universitat Politècnica de Catalunya, un bon moment per reflexionar: mirar enrere i projectar-nos endavant.

Les nostres ciutats, els nostres carrers, els nostres edificis, l'electricitat que ens arriba a casa, les carreteres, els aeroports, les nostres fàbriques, els hospitals, els magatzems, el transport..., les telecomunicacions, l'electrònica de potència.... Mirem on mirem, la UPC és al darrere.

Els nostres alumni treballen en empreses i institucions on apliquen les tecnologies i coneixements que aquí han après. Aquestes

tecnologies són millorades gràcies a la recerca del professorat d'aquesta casa.

I aquests coneixements ajuden les nostres empreses a ser més competitives, a generar llocs de treball d'alt valor afegit i, alhora, recursos perquè la nostra societat evolucioni i sigui més cohesionada i més justa.

Qui, millor que nosaltres, està en condicions per respondre als reptes que tenim plantejats com a societat, recollits en els Objectius de Desenvolupament Sostenible, els famosos 17 ODS de l'ONU?

Em centraré en dos reptes socials que fa anys que tenim pendents i que, en certa manera, s'encavalquen: la densificació de les urbs (amb la contaminació del medi urbà que això suposa) i el canvi climàtic.

Demogràficament parlant, l'any 2015 es van girar les tornes i el món va registrar, per primera vegada en la història de la humanitat, un nombre superior de persones que viuen a les ciutats que al camp.

Aquesta acumulació de gent a les ciutats ens planteja un gran repte tecnològic. És una oportunitat per desenvolupar el coneixement que faci possible aquesta densificació de les urbs i, alhora, les faci més sostenibles i més eficients.

La logística dels ciutadans (coses tan senzilles com anar a l'escola o anar a treballar); el proveïment d'aigua, gas i electricitat; la recollida d'escombraries; el reciclatge... Tot requerirà tecnologia i capacitat d'anàlisi per fer més amb menys recursos, és a dir, reduint l'impacte en el medi.

D'altra banda, aquest èxode cap a les ciutats ens deixa una part del país certament desocupada, cosa que esdevé una amenaça, com hem pogut comprovar aquest estiu amb l'incendi de la Ribera d'Ebre, que ha cremat, en part, perquè són massa pocs els qui viuen en el medi rural i del medi rural. Així, una bona part d'aquest medi està en situació d'abandonament.

Si volem una societat feliç, ben implantada al territori, ben comunicada i que pugui fer una funció social arreu, tan sols cal apostar-hi políticament i invertir-hi. La tecnologia per fer-ho possible ja és a l'abast i, de nou, la UPC hi té molt a dir.

Pel que fa al canvi climàtic, veiem temperatures extremes que directament provoquen morts o desastres naturals. El diagnòstic és sobre la taula fa dècades i, mentre alguns economistes encara juguen a desacreditar els informes dels científics, nosaltres perdem el temps. La tecnologia per resoldre-ho és coneguda, està provada i funciona! Tan sols cal que ens posem d'acord en com podem provocar el canvi o, com a mínim, a deixar d'incentivar les tecnologies nocives que ens han portat a aquesta situació.

Però la mentalitat vuitcencista que mena els designis dels nostres sistemes regulats ha aconseguit que un país líder en energia primària com el nostre, energia que és a l'abast, que és gratuïta i que és arreu, prefereixi ignorar-la i llençar-la al desguàs per seguir dependent de les energies que ens són alienes, que cal comprar amb divises i que cal transportar de fora (cosa que provoca desastres com el del *Prestige*).

Tan sols caldria democratitzar el sistema i fer possible que la competència descentralitzi i socialitzi la generació, en la mateixa mesura que n'està descentralitzat, dispers i socialitzat el consum.

La coexistència de “totes” les tecnologies energètiques competint i complementant-se per assolir un nivell òptim entre preu, seguretat de subministrament i respecte al medi, és un objectiu social que s’escapa al nostre regulador. A les energies renovables no els calen incentius des de fa molt de temps. El que els cal és poder competir en igualtat de condicions i tenir accés lliure a la xarxa elèctrica. Els ciutadans tenim dret a exigir un marc de competitivitat i és des del coneixement polítècnic que vessa d’aquesta universitat que cal conscienciar el ciutadà lliure i empoderar-lo.

Impulsada per l’estudiantat, som la primera universitat que ha aprovat una declaració sobre l’estat d’emergència climàtica, que ens obliga i ens compromet en la tasca de treballar per una societat sostenible. El nostre compromís és i ha estat sempre el de donar resposta a les necessitats reals de la societat.

El vídeo promocional de la UPC de l’any passat convidava l’estudiantat a canviar el món amb la UPC de forma desacomplexada... Posem-nos-hi, doncs, o apartem-nos-en i deixem que ho facin ells.

Com dirien els estudiants i les estudiants: no hi ha cap planeta B!

Torno a l’inici: l’any que ve, la UPC farà 50 anys. Tenim aquí una gran oportunitat per posar en valor la nostra marca. Cal fer que el ciutadà conegui tot el que som i fem i, alhora, posar els mitjans perquè tothom ens ho reconegui. Ja no tenim el monopoli de les enginyeries. L’estudiantat pot triar altres universitats (públiques i privades), altres ciutats, altres països... I les empreses, també.

Cal que sortim a vendre’ns, a vendre la nostra recerca, a vendre la nostra transferència, a vendre el nostre compromís social, en definitiva, a vendre la marca UPC. I serà el coneixement de la qualitat de la nostra docència, de la nostra recerca, del nostre

compromís social el que atraurà el talent i el que farà que les empreses i institucions vulguin la UPC com a sòcia tecnològica.

Un cop hàgim assolit tot això, qui hagi de prendre la decisió sobre el nostre finançament (tingui el color que tingui) tindrà clar que el retorn és immens i la inversió inqüestionable!

D'acord amb l'enquesta d'inserció laboral de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya:

- el 50 % de l'estudiantat de grau troba feina abans d'acabar,
- el 86 % troba feina abans dels 6 mesos d'haver acabat i
- el 60 % cobra més que els titulats i titulades de les altres universitats, siguin públiques o privades.

Aquest és el fruit dels més de cent anys de feina constant de la nostra universitat quasi cinquantenària.

No crec que m'equivoqui gaire si dic que la UPC ha posat el fonament de la societat del coneixement, aquella societat que pot i vol pagar sous dignes als seus ciutadans, perquè un país es defineix, també, pels sous que ofereix.

Tal com diuen els nostres Estatuts, la nostra obligació és formar, des del rigor intel·lectual i l'esperit crític, persones amb valors i capacitat de compromís, que facin front als reptes que la vida els proposi buscant la consecució d'una societat més justa.

És una societat que es troba en moments difícils, no cal que us ho expliqui. El meu desig és que siguem capaços d'abordar el que vindrà amb intel·ligència col·lectiva, amb respecte, amb una gran capacitat d'enraonar i amb el cor a la mà.

Bon curs 2019-2020.